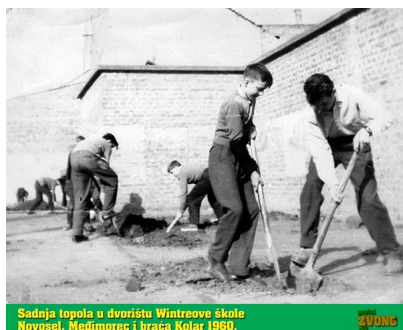

– Ajde, Marijane, nema više spavanja! – već u sedam u jutro me mama digla na noge. Skočio sam prvi puta veselo bez da sam izrekao: »Još malo...«. Danima sam čekao taj dan! Više neću biti klinjo, balavac... Bit ću »školarac«. Najveći i prvi događaj u mom dotadašnjem životu poslije rođenja kojeg se ionako ne sjećam. Prekretnica, zaozbiljno! Pripreme su trajale danima! Već sam imao kartonsku torbu s remenima koja se stavljala na leđa, s »kopčom« za zatvaranje koja je zanimljivo »škljocala«. Bezbroj puta sam je otvarao i zatvarao uživajući u »škljocanju«, sve dok mi je mama nije uzela –Pokvarit' ćeš je i prije nek' kreneš u školu! – i spremila na ormar. U torbi moje »neprocjenjivo blago«! Dragocjenost bez premca!

I još je bilo mjesta za »žemlju«, »japku«, limenu »šaljcu« na rasklapanje...i tako to. Veselio sam se školi i zbog toga što ću i ja moći uživati u »kakau« kojeg mi je moja sestra do tada donosila iz škole. Pripreme su bile stvarno temeljite. Kod »brice« Vladeka Zadražila šišanje i »brijanje« (po vratu), doktor mi umalo nije dozvolio da krenem, jer sam bio »kržljav«, mama sašila hlačice i nabavila (posudila ili kupila? Ne znam) bijelu košuljicu. Dobio sam svoje prve cipele! NOVE! Čekale su tu priliku, jer: »...ti si u stanju naći blata i na asfaltu kad je najveća suša!«. »Sto puta« me pregledavala, da se možda nisam uspio zamazati. No da! Krenuli smo. Ja zalizane »frizure«, mama u najboljoj haljini, normalno i svježom frizurom »ulickana«. Ma oboje smo bili »ulickani«! Htjela me voditi za ruku (iz opreznosti), a ja ni mislit! Bilo je natezanja i, uz moje

obećanje da ću biti dobar, odustala je.

Novosel, Kovačević, Blaga i Kemenović

2006

U školi kod »Placa« masa dječurlije iz cijelog Bjelovara. Tada je to bila »Muška ili dječaćka« škola. Kasnije je nazvana I. OSNOVNA, a 1961. Osnovna škola »Dr. Franko Winter«. Poslije sam saznao da je u toj školi prije bila i »Gimnazija«. Izmiješali su nas tek u četvrtom razredu 1955/1956. školske godine. U školskom dvorištu u koje se ulazilo kroz veliki hodnik su nas dočekale »drugarice« i prozivale po nekakvom svom »spisku«. Mene je »preuzela« drugarica Marija Zastavniković i tako je počelo. Na žalost sliku prvog razreda nemam, ali dodajem slike II., III., VII. i VIII.

II.b razred s Marijom Zastavniković (1953./1954).

2006

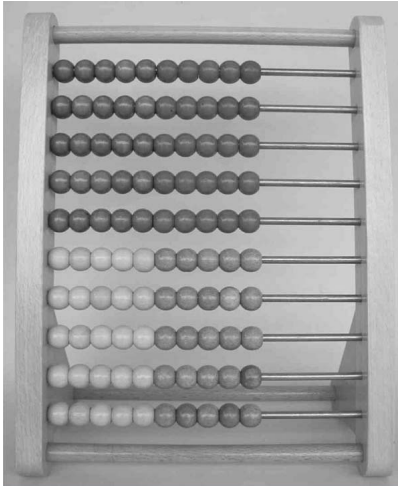
III.b razred s Nevenkom Vusić (1954./1956.)

2006

U RAZREDU NA ZIDU VISI DRUG TITO

Drugarice su nas pokupile i »povele« u razrede, a mame (pretežno) i tate su ostali pomalo i zabrinuti i zbunjeni u školskom dvorištu. Bilo je i suza! Ponosno izjavljujem da ja nisam plakao! Pa sestra mi je prenesla iskustva... U razrede se ulazilo iz hodnika koji je imao miris po »kraolinu«. Kraolin smo zvali sredstvo tamne boje oštra mirisa kojim su premazivali drvene stepenice i daščane podove u razredima »radi higijene«. Sjeli smo u drvene klupe koso nagnute sa otvorima za »tintarnicu« i prostorom za stvari. Ispred klupa sa nalazio učiteljičin stol, ploča na tronošcu, računalo s kuglicama (abakus), velika keramička peć s kištrom za drva i ugljen, a na zidu ispred slika »Druga Tita«. Kad sam kod kuće rekao da u razredu na zidu visi drug Tito, dobio sam dobre batine. »Nikad da to nisi više rekao da te netko čuje!« Zašt? Pa visio je!!!

Rakunala s kupljenim (okretni)

Školska ploča

Školska ploča

»PORCIJE« SU BILE DOSTA ČESTE

Klupe su bile nagnute i međusobno spojene za dvoje učenika. Bile su pune zarezotina, urezanih imena, ili početnih slova nečega, bilo je i neprimjerenih crteža osebnim stilom. Sličan stil sam kasnije vidio kod Picassa. Ne sjećam se da sam i ja ostavio trag, ali kakav sam bio....vjerojatno jesam! Tintarnice i tinta su mi ostale u lošem sjećanju jer smo morali pisati »krasopis« sa »štilom« i perom, negdje u 3. ili 4. razredu. Dugo mi je godina odzvanjao zakon »krasopisa« u glavi » tanka gore debela dolje« i »ne packaj«. »Packe« su nastajale kad smo umočili pero u tintu i ne otresavši ga prinijeli bilježnici, a s pera bi kapnula tinta na papir. Nakon nekoliko »packi« smo znali »izdrapiti« list, pa ispočetka. Bilježnica je zbog toga postajala sve mršavija i kad bi postala kritično tanka, kod kuće je slijedila »porcija« ili čak i klečanje na kukuruzu.

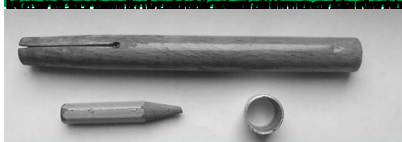
BJELOVARSKI ŠKOLARAC

Autor Marijan Novosel

Srijeda, 28 Svibanj 2014 19:58 - Ažurirano Srijeda, 28 Svibanj 2014 20:07

Podica s prikazivanjem spomenika i predika

Produžilo u dijelovima

Kerčević, Novosel, Plesić i Pilić

Četiri razreda

22. rujna 1959. - Srećković, Wilenko, ja i Brzo Brcković

Foto sekcije na paviljonu 1959.

Beleza na dan 10. rujna 1959. godine

OD KOLIJEVKE PA DO GROBA, NAJLJPSE JE ĐACKO DOBA!

Ja ću vam uz odobrenje urednika predložiti nešto:

Slike iz školskih dana, koje ne vidite u ovom tekstu, jer neće biti objavljene zbog prostora u »Zvonu«, ću nakon objave ovog teksta postaviti u mom profilu »Marjanova zvonjava«.